

ਸ਼ਬਦ

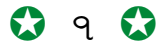

(ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਤੰਡਾਰ
ਪੰਦਰਵੇਂ ਭਾਗ ਚੇਂ)

ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਜੋ ਜਨ ਸਾਚਾ ਦਰਸ ਮੰਗੇ,
 ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਇਆ ਚੋਲੀ ਰੰਗੇ,
 ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਡੰਡੇ,
 ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਪਾਰ ਕਰਾਏ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰ ਕੰਢੇ,
 ਸ਼ੋਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਇਕ ਅਨੰਦੇ,
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਵਖਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਗਾਏ ਛੰਦੇ,
 ਅਜੱਪਾ ਜਾਪ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਬੰਦਗੀ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ,
 ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਤੇੜ ਤੁੜਾਈਆ ।
 ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੇ ਵਾਸਨਾ ਗੰਦੇ,
 ਸਚ ਸੁਗੰਧੀ ਨਾਮ ਭਰਾਈਆ ।
 ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਹੋਏ ਨਾ ਭੰਗੇ,
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦੇਵੇ ਤੰਦ ਤੁੜਾਈਆ ।
 ਰਾਤੀ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ
 ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੰਘੇ,
 ਔਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।

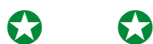

ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਜੀਉ ਪਿੰਡੇ,
 ਇੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਵਹਾਏ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧੇ,
 ਕਵਲ ਨਾਭ ਨਾਭ ਉਲਟਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇ ਦਰਸ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈਆ ।

ਦਰਸ ਕਰਨ ਦੀ ਜਿਸ ਲੱਗੀ ਪਿਆਸ,
 ਆਤਮ ਰਗੀ ਬਿਲਲਾਈਆ ।
 ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਕਟੋਰਾ ਦੇ ਗਲਾਸ,
 ਘਾੜਤ ਘੜੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਤਿੰਨੇ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ ਉਦਾਸ,
 ਚੈਚਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਟਾਈਆ ।
 ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਜਾਏ ਆਖ,
 ਉਠ ਗੁਰਸਿਖ ਦਰਸਨ ਕਰ ਚਾਈ ਚਾਈਆ ।
 ਘਰ ਮੇਲਾ ਕਮਲਾਪਾਤ,
 ਕਵਲ ਨੈਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ ।
 ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲ ਇਕ ਜਮਾਤ,
 ਜਿਥੇ ਇਕੋ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਾਖਿਆਤ,
 ਪਰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਸਨਮੁਖ ਹੋਏ ਕਰ ਬਾਤ,
 ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਮੁਖ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਪਾਈਆ ।
 ਦਰਸ ਕੀਤਿਆਂ ਮਿਲੇ ਨਜਾਤ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

★ ੩ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਰੱਖੇ ਇਕੋ ਓਟ,
 ਘਰ ਸਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ,
 ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਚੁਕਾਈਆ ।
 ਪੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਸਚ ਸਲੋਕ,
 ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਗਾਈਆ ।
 ਚਰਨਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੇ ਮੋਖ,
 ਮੁਕਤੀ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਸਦ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ ।

★ ੪ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਰਹੇ ਤੱਕ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਹੱਕ,
 ਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਦਏ ਭਰਾਈਆ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਥੱਕ,
 ਬਣ ਬਣ ਪਾਧੀ ਰਾਹੀਆ ।
 ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਗਏ ਅੱਕ,
 ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

★ ੫ ★

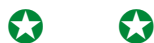
ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਮੰਗਣ ਭਿਖ,
 ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।
 ਸਾਚਾ ਲੇਖ ਦੇਵੇ ਲਿਖ,
 ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਹਿਤ,

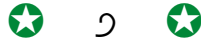

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ ।
 ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਪਿਤ,
 ਮਾਤਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਲਾਹੇ ਵਿਖ,
 ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ ।
 ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਲਏ ਸਿਖ,
 ਕਰੇ ਸਚ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

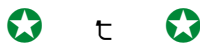

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਤੱਕਣ ਰਾਹ,
 ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ,
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ,
 ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ ।
 ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਦਏ ਕਰਾ,
 ਸੋਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਕਾਗੋ ਹੰਸ ਦਏ ਬਣਾ,
 ਬੁੱਧੀ ਕਾਗ ਨਾ ਕੋਇ ਕੁਰਲਾਈਆ ।
 ਸਹੰਸਾਂ ਵਿਚੋ ਲਏ ਉਪਜਾ,
 ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।
 ਸਾਚਾ ਬੰਸਾ ਲਏ ਬਣਾ,
 ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਚਰਨ ਸਰਨਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਵੇਖਣ ਉਠ,
 ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਏ ਤੁਠ,
 ਦੀਨਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਘੱਟ,
 ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।
 ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ
 ਮਾਤ ਗਰਭ ਗੇੜਾ ਜਾਏ ਛੁਟ,
 ਜੂਨ ਅਜੂਨ ਨਾ ਕੋਇ ਭਵਾਈਆ ।
 ਦੇਵੇ ਭੰਡਾਰ ਇਕ ਅਤੁਟ,
 ਵਸਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਈਆ ।
 ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁਕ,
 ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।
 ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ,
 ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਜਨਨੀ ਕੁਖ,
 ਧੰਨ ਧੰਨ ਜਣੇਦੀ ਮਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗਣ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ,
 ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਗਾਈਏ ਗੀਤ,
 ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਨਜ਼ਰੀ ਆਏਂ ਸਦਾ ਅਤੀਤ,
 ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਕੂੜਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ ।
 ਸਚ ਦੁਆਰਿਉਂ ਮਿਲੇ ਭੀਖ,
 ਭਿਛਿਆ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਾਚਾ ਮੀਤ,
 ਸੱਜਣ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਾਏ ਰੀਤ,
 ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ ਆਪ ਹੰਢਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਲੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।

★ ੯ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ,
 ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
 ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਪੁਰ ਦਰਬਾਰ,
 ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲ੍ਹਾਇੰਦਾ ।
 ਸਾਚੇ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ,
 ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।
 ਅੰਗ ਨਾ ਲੱਗੇ ਤੱਤੀ ਹਾੜ,
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਇਕ ਬਰਸਾਇੰਦਾ ।
 ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾੜ ਨਾੜ,
 ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਰਤਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੦ ★

ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਅੰਗ,
 ਅੰਗੀਕਾਰ ਅਖਵਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦ ਸਰਬੰਗ,
 ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅਖਵਾਈਆ ।
 ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਢਾਹੇ ਕੰਧ,
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸਫਾ ਉਠਾਈਆ ।
 ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਵਜਾਏ ਮਰਦੰਗ,
 ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗ,
 ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
 ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਬਾਲ ਅਵਾਣ,
 ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਸੁੱਧ ਇਕੋ ਘਰ ਵਖਾਈਆ ।

★ ੧੧ ★

ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਕਟੇ ਰੋਗ,
 ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।
 ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇਵੇ ਚੋਗ,
 ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਆਪ ਖੁਵਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗ,
 ਧੁਰ ਮਿਲਣੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।
 ਵੱਜੇ ਵਧਾਈ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ,
 ਪ੍ਰਲੋਕ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ ।
 ਦਰ ਨਿਮਾਣੀ ਫਿਰੇ ਮੋਖ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਈਆ ।
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲੀ ਓਟ,
 ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਲੇ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ।

★ ੧੨ ★

ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਉਤਰੇ ਸੰਤਾਪ,
 ਪਤਤ ਪਾਪੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ ।
 ਬਾਲਕ ਵੇਖੇ ਸਾਚਾ ਬਾਪ,
 ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ ।
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚਾ ਜਾਪ,

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਘਰ ਠਾਕਰ ਮਿਲੇ ਸੱਜਣ ਸਾਕ,
 ਕੂੜਾ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਤੁੜਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੩ ★

ਜਗਤ ਰੋਗ ਮੇਟੇ ਦੁੱਖ,
 ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ ।
 ਘਰ ਉਪਜਾਏ ਇਕੋ ਸੁਖ,
 ਹਰਿ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ ।
 ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁਖ,
 ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ ।
 ਵੇਖ ਵਖਾਣੇ ਅਪਰਾਧੀ ਸੁਤ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ ।

★ ੧੪ ★

ਸਚ ਘਰ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਸੁਆਮੀ,
 ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ,
 ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਏ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਖਸ਼ੇ ਆਤਮ ਬਾਣੀ,
 ਅੰਮਿਉਂ ਰਸ ਜਾਮ ਪਿਆਈਆ ।
 ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣੀ,
 ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜਾਈਆ ।
 ਸਾਚਾ ਬਖਸ਼ੇ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ,
 ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਇਕੋ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।
 ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ,
 ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

ਤਿਖੀ ਮਾਰੇ ਤੀਰ ਕਾਨੀ,
 ਦੇ ਜਹਾਨੀ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ ।

★ ੧੫ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਆਪ ਆਪਣਾ ਮਿਲਾਏ ਮੇਲਾ,
 ਮਿਲਣੀ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਈਆ ।
 ਇਕੋ ਘਰ ਵਸੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ,
 ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।
 ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ,
 ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਣ ਮਿਲੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਕੋ ਵੇਲਾ,
 ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਕਤ ਦੁਹੇਲਾ,
 ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਭਾਈਆ ।
 ਅੰਤਮ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੀ ਪਏ ਜੇਲਾ,
 ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਕਟਾਈਆ ।
 ਚਿਤਰ ਗੁਪਤ ਨਾ ਬੈਠੇ ਵੇਹਲਾ,
 ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਲਿਖਾਈਆ ।
 ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾ ਔਣਾ ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ,
 ਬਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸੰਗ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ ।
 ਮਰਦਿਆਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵੇਹਲਾ,
 ਜੀਵਦਿਆਂ ਕੰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਨੇ ਮਿਲਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਸੱਜਣ ਸੁਹੇਲਾ,
 ਕੂੜੇ ਧੰਦੇ ਦਿਓ ਤਜਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਖੋ ਸਭ ਤੋਂ ਰਹੇ ਨਵੇਲਾ,
 ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੋ ਰਾਹ ਬੁਝਾਈਆ ।

★ ੧੬ ★

ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰ,
 ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ,
 ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ ।
 ਨਾਅਰਾ ਬੋਲ ਸਤਿ ਜੈਕਾਰ,
 ਹੱਕ ਹਕੀਕਤ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਬੰਦ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਵਾੜ,
 ਪੜਦਾ ਦੂਈ ਦਵੈਤ ਚੁਕਾਈਆ ।
 ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ,
 ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਦਲਾਲ,
 ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਇਕ ਕਰਾਈਆ ।
 ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਸਤਿ ਉਠਾਲ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਅੱਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

★ ੧੭ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰ ਆਵਾਂਗੇ ।
 ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵਾਂਗੇ ।
 ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਹਰਸ ਮਿਟਾਵਾਂਗੇ ।
 ਅਰਸ਼ ਫਰਸ਼ ਡੇਰਾ ਢਾਹਵਾਂਗੇ ।
 ਸਾਹਿਬ ਕਰਨਾ ਇਕੋ ਤਰਸ,
 ਸਦ ਤੇਰੇ ਬਣ ਅਖਵਾਵਾਂਗੇ ।
 ਅਧਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਅਟਕ,
 ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗੇ ।
 ਜਿਸ ਧਾਰੇ ਆਏ ਪਰਤ,
 ਅੰਤ ਓਸੇ ਧਾਰ ਸਮਾਵਾਂਗੇ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਸੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹਰਖ,
 ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਵਾਂਗੇ ।

ਨਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਤ,
ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗੇ ।
ਰਾਏ ਧਰਮ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧੜਤ,
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
ਨਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗੇ ।

★ ੧੮ ★

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਾਰਗ ਲਾ,
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਆਪ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰੱਖੇ ਚਾ,
ਦੂਜਾ ਸੱਜਣ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਇੰਦਾ ।
ਰਹਿਬਰ ਲੱਭੋ ਇਕ ਖੁਦਾ,
ਬੇਨਜ਼ੀਰ ਨਜ਼ਰ ਬਦਲਾਇੰਦਾ ।
ਰਹਿਮਤ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹ,
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਦਾਨ,
ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮਿਲੇ ਆਣ,
ਮੇਲਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕਰਾਇੰਦਾ ।

★ ੧੯ ★

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦਾਨ,
ਦਾਤਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ,
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।
ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਬਖਸ਼ ਮਾਣ,
ਕੋਝੇ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ ।
ਭੁੱਬਦੇ ਪਾਹਨ ਤਾਰ ਆਣ,
ਪਾਬਰ ਆਪਣਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਈਆ ।
ਜਗ ਰੋਦਿਆਂ ਕੁਰਲਾਂਦਿਆਂ ਕਰ ਕਲਿਆਣ,

ਜੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਕਰ ਪਹਿਚਾਨ,
 ਬੇਪਹਿਚਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ ।
 ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਦੇ ਗਿਆਨ,
 ਬਾਹਰੇ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।
 ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਦਿਸੇ ਕੂੜ ਨਿਸ਼ਾਨ,
 ਕੂੜੇ ਧੰਦੇ ਲੱਗੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੈ ਜਗਾਈਆ ।

★ ੨੦ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾ ਰਾਹ ਰਿਹਾ ਤੱਕ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਵੇਲੇ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰੱਥ,
 ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ ।
 ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਰਤੀ ਰਤ,
 ਰਤੀ ਰਤ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।
 ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ,
 ਮਨਮਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਲਏ ਰੱਖ,
 ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।
 ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅੱਖ,
 ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਇਕੋ ਸਚ,
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ,
 ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਦਏ ਬਣਾਈਆ ।
 ਮਨ ਮਨੁਆ ਨਾ ਜਾਏ ਨੱਚ,
 ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਚ ਖਪਾਈਆ ।
 ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਜਾਏ ਵਸ,
 ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।

ਘਰ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਰਲਾ ਕੇ ਪਏ ਹੱਸ,
 ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਵੇਲੇ ਅੰਤਮ ਰੱਖੇ ਪਤ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਸਦ ਪੂਰੀ ਆਸ ਕਰਾਈਆ ।

★ ੨੧ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਦਿਆਲ,
 ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਕਰ ਭਾਲ,
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ ।
 ਗੋਦੀ ਚੁੱਕ ਅਨਮੁਲੜੇ ਲਾਲ,
 ਲਾਲਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ ।
 ਸਚ ਵਖਾਏ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲ,
 ਸਚਖੰਡ ਦੁਆਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
 ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕੋ ਬਾਲ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਇੰਦਾ ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਮ ਦਏ ਪਿਆਲ,
 ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁੱਖ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ ।
 ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ,
 ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ ।

★ ੨੨ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਇਕ ਪਿਆਰ,
 ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰ,
 ਬਿਨ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਗੀਤਾਂ ਮੰਗਲਾਚਾਰ,

ਬਿਨ ਤਾਲ ਤਲਵਾੜੇ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਕਰ ਉਜਿਆਰ,
 ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਨੁਹਾਲ,
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।
 ਬਿਨ ਸੱਦਿਆਂ ਬਣ ਦਲਾਲ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।
 ਕਲਜੁਗ ਵਹਿੰਦੀ ਧਾਰ ਡੁੱਬਦੇ ਦੇ ਤਾਰ,
 ਤਾਰਨਹਾਰ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰ ਕਲਜੁਗ
 ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹੋ ਉਧਾਰ,
 ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ
 ਬਣੌਦਾ ਰਿਹੋ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ,
 ਸੱਜਣ ਲੋਕਮਾਤ ਵਖਾਈਆ ।
 ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ,
 ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।
 ਦਰ ਭਿਖਾਰੀ ਡਿਗਾ ਆਣ,
 ਭਿਖਕ ਇਕੋ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਦਿਸੇ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨ,
 ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੋ ਆਪ ਭਗਵਾਨ,
 ਸੋ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਗੁਰਸਿਖ ਝੋਲੀ ਅੱਡ ਕੇ ਮੰਗੇ ਦਾਨ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ ।
 ਹਉਂ ਬਾਲੀ ਬੁੱਧ ਅਵਾਣ,
 ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਬਿਨ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ,
 ਸਾਚੀ ਵਿਦਿਆ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਦੋ ਜਹਾਨ,

ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਸਚ ਈਮਾਨ,

ਤੇਰਾ ਸਿਫ਼ਤੀ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ ।
 ਤੇਰਾ ਡੇਰਾ ਹੱਕ ਮੁਕਾਮ,
 ਤੇਰੀ ਹਕੀਕਤ ਜੁਗ ਚਾਰ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਸਚ ਫ਼ਰਮਾਨ,
 ਹਉਂ ਫ਼ਰਮਾਬਰਦਾਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।
 ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਮਿਹਰਵਾਨ,
 ਮਿਹਬਾਨ ਬੀਦੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ ।
 ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸਜਦਾ ਕਰੇ ਸਲਾਮ,
 ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਸ਼ਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਗੁਰਸਿਖ ਬੈਠਾ ਓਟ ਤਕਾਈਆ ।

★ ੨੩ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਸਦ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ,
 ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਤੁਧ ਬਿਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਕਿਨਾਰਾ,
 ਖੇਵਟ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਪੂਆਂਧਾਰਾ,
 ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ,
 ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਘਰ ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ੨੮੧

★ ੨੪ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ,
 ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
 ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਕੋਈ ਨਾ ਢਾਹੇ ਡੇਰੇ,

ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ।
 ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਲੱਗੇ ਝੇੜੇ,
 ਝਗੜਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।
 ਵਸਦੇ ਉਜੜਨ ਦਿਸਣ ਖੇੜੇ,
 ਖੇੜਾ ਬੰਕ ਸੋਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
 ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਹੱਕ ਨਬੇੜੇ,
 ਹਕੀਕਤ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਛੱਡ ਕੇ
 ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੇ ਹੋਏ ਚੇਰੇ,
 ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਘਰ ਸਮਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਦਰ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਮੋਹੇ ਭਾਇੰਦਾ ।

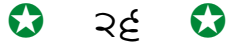

★ ੨੫ ★

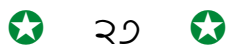
ਗੁਰਸਿਖ ਮੰਗੇ ਸਾਚੀ ਮਿਹਰਾ,
 ਦੇਏ ਜੋੜ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁੱਕੇ ਝੇੜਾ,
 ਝਗੜਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ ।
 ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ,
 ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਲਏ ਦਸਾਈਆ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਢਹੇ ਡੇਰਾ,
 ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਦੇ ਭੰਨਾਈਆ ।
 ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚੇਰਾ,
 ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।
 ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ,
 ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਲੇਖਾ ਪਿਛਲਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ ।

★ ★

ਗੁਰਸਿਖ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਵੰਤ,
 ਭਗਵਨ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕੰਤ,
 ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਅਗਣਤ,
 ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਗਾਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ,
 ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਚਾ ਮੰਤ,
 ਮੰਤਰ ਇਕੋ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬਣੇ ਬਣਤ,
 ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਦਰ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਆਏ ਮੰਗਤ,
 ਮੰਗਣ ਵਸਤ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।
 ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਾੜ੍ਹ ਰੰਗਤ,
 ਤਨ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ ।
 ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ,
 ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ ।
 ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਏ ਭੰਗਤ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਕਟ ਭੀੜ,
 ਬੰਧਨ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਬਿਰਹੋ ਲੱਗੀ ਮੇਟ ਪੀੜ,
 ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ ।
 ਬਦਲ ਦੇ ਸਾਡੀ ਤਕਸੀਰ,
 ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।

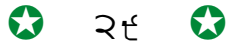

ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਨਾਮ ਸਮਸ਼ੀਰ,
ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਸੀਸ ਦੇ ਕਟਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਧਿਆਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਿਣ ਬੋਲ,
ਆਪਣਾ ਨਾਅਰਾ ਲਾਈਆ ।
ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ,
ਘਰ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ ।
ਸਾਚੇ ਕੰਡੇ ਲੈ ਤੋਲ,
ਤੋਲਾ ਬਣ ਕੇ ਇਕੋ ਮਾਹੀਆ ।
ਲੱਖ ਚੁਰਾਸ਼ੀ ਵਿਚੋ ਲੈ ਵਰੋਲ,
ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ ।
ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਵਸ ਕੋਲ,
ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ ।
ਨਾਮ ਹੋ ਕੇ ਵਜਾ ਢੋਲ,
ਢੋਲਾ ਇਕੋ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ ।
ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਵਿਚੋਲ,
ਵਿਚੋਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।
ਮੌਲਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾ ਮੌਲ,
ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
ਸਾਡਾ ਭਾਰ ਕਰ ਹੌਲ,
ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਗੰਢ ਉਠਾਈਆ ।
ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਪਰ ਧੌਲ,
ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਲਹਿਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਏਕਾ ਮੇਲ ਸਾਚੇ ਘਰ,
ਜਿਸ ਘਰ ਮਿਲਿਆਂ ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ ।

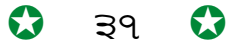

ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਇਕੋ ਬਹੁਤਾ,
 ਬਹੁਤੇ ਗੁਰੂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕਾ,
 ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਗੰਮ ਸਲੋਕਾ,
 ਨਿਸ਼ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਣਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੋਕਾ,
 ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ ।
 ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਹੋਏ ਬੇਦੋਸ਼ਾ,
 ਦੋਸ਼ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਲਗਾਈਆ ।
 ਆਪ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਖਮੋਸ਼ਾ,
 ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਲਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਪਰਗਟਾਈਆ ।

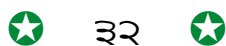

ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਆਪੇ ਬਾਣੀ,
 ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।
 ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਦਾਨੀ,
 ਦੇਵਣਹਾਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ ।
 ਆਪੇ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ,
 ਲੋਕਮਾਤ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਲਾਇੰਦਾ ।
 ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਮ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਬਿਆਨੀ,
 ਸਚ ਬਿਆਨ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
 ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਾ ਸੁਲਤਾਨੀ,
 ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੇਮਹਾਨੀ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।

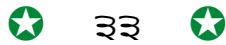
ਟੇਕ ਮੱਥਾ ਦਿਤੀ ਅਸੀਸ,
 ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਖ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਜੀਵੇ ਜੰਤੋ ਸਾਧੋ ਸੰਤੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕ ਹਦੀਸ,
 ਮਾਣਸ ਮਾਨੁਖ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਣਾਈਆ ।
 ਇਹਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਰੀਸ,
 ਝੂਠੀ ਨਕਲ ਨਾ ਕੋਇ ਲਗਾਈਆ ।
 ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਆਏ ਆਪ ਜਗਦੀਸ,
 ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ ।
 ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਲਾ ਬੀਸ ਬੀਸ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਦੂਆ
 ਜ਼ੀਰੋ ਦੱਸੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ ।
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਲਵੇ ਫੀਸ,
 ਹੱਟੇ ਹੱਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਿਕਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਗਾਏ ਰਾਗ ਛਤੀਸ,
 ਬਹੱਤਰ ਨਾੜ ਏਕਾ ਤੰਦ ਸਤਾਰ ਵਜਾਈਆ ।

ਰਾਉ ਰੰਕ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ,
 ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਛੱਡੋ ਵਿਹਾਰ,
 ਸਚ ਸੁਚ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
 ਇਕ ਦਰ ਇਕ ਘਰ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰੋ ਪਿਆਰ,
 ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।
 ਜੇ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੋ ਜਾਏ
 ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਕਰੋ ਪੁਕਾਰ,
 ਪੜਦਾ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਇੰਦਾ ।
 ਮਨਮੁਖ ਹੋ ਨਾ ਬਣੋ ਗਵਾਰ,
 ਜਗਤ ਖੁਆਰੀ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਦਿਸ਼ਾ ਸਭ ਦੀ ਆਪ ਬਦਲਾਇੰਦਾ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸਦਾ ਵਸੇ ਉਹਲੇ,
ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।
ਆਸਣ ਲਾਏ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ,
ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਦਰ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਬੋਲੇ,
ਸੁਨ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਸਮਾਇੰਦਾ ।
ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖੇ ਲੋਕਮਾਤ ਦੇ ਗੋਲੇ,
ਸਾਚਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ ।

ਨਿਰਪੱਖ ਹੋ ਕੇ ਤੋਲ ਤੋਲੇ,
ਕੰਡਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉਠਾਇੰਦਾ ।
ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਖ ਧਰ ਧਿਆਨ ਹੋਏ ਭਾਲੇ ਭੋਲੇ,
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਉ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।
ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਰੋਲੇ,
ਜਨਮ ਮਰਨ ਜਮ ਕਾ ਫਾਸ ਕਟਾਇੰਦਾ ।
ਅੰਤਮ ਚਾੜ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਡੋਲੇ,
ਬਣ ਕਹਾਰ ਕੰਧ ਉਠਾਇੰਦਾ ।
ਸਚਖੰਡ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ਖੋਲ੍ਹੋ,
ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
ਅੰਤ ਭਗਵੰਤ ਸਾਚੇ ਸੰਤ
ਬਣ ਕੰਤ ਲੈ ਜਾਏ ਕੋਲੇ,
ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੀ ਕਰ ਪਿਆਰੀ
ਸਦ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
ਨੀਕਨ ਨੀਕਾ ਸਚ ਜਣਾਏ ਆਪਣਾ ਤਰੀਕਾ,
ਤਰ੍ਹਾ ਤਰ੍ਹਾ ਨਾਲ ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।

★ ੩੪ ★

ਕਿਰਪਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖ ਜਗਾਏ,
 ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ ।
 ਹਰਿ ਸੰਗਤ ਸਾਚਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏ,
 ਘਰ ਸਾਚੇ ਵੱਜੇ ਵਧਾਈਆ ।
 ਨਿਤ ਉਠ ਵੇਖਣ ਠਾਕਰ ਆਏ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ ।
 ਕਾਇਆ ਗਾਗਰ ਸੋਭਾ ਪਾਏ,
 ਘਰ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।
 ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਉਜਾਗਰ ਆਪ ਕਰਾਏ,
 ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੁਆਈਆ ।
 ਜੇ ਜਨ ਸੌਦਾਗਰ ਬਣ ਕੇ ਆਏ,
 ਤਿਸ ਨਾਮ ਵਸਤ ਦਏ ਵਖਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ ।

★ ੩੫ ★

ਜਨਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭ ਕੱਟੇ ਰੋਗ,
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਦੁੱਖ ਗਵਾਏ ਹਉਮੇ ਰੋਗ,
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ ।
 ਨਾਮ ਚੁਗਾਏ ਸਾਚੀ ਚੋਗ,
 ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਮੁਖ ਲਗਾਈਆ ।
 ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਇਕ ਸਲੋਕ,
 ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ,
 ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟ,
 ਧੁਨ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਵਿਜੋਗ,
 ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗ,
ਘਰ ਮੇਲਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈਆ ।
ਪੈਜ ਸੁਆਰੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ,
ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ ।

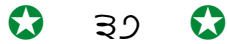
★ ੩੬ ★

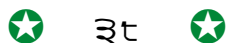
ਗੁਰਮੁਖ ਸਚਾ ਤੱਕੇ ਰਾਹ,
ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ ।
ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਮਲਾਹ,
ਪੱਤਣ ਬੈਠਾ ਸਚਾ ਮਾਹੀਆ ।
ਸ਼ਬਦੀ ਦੇਵੇ ਸਚ ਸਲਾਹ,
ਮਾਰਗ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।
ਰਹਿਬਰ ਬਣੇ ਬੇਪਰਵਾਹ,
ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।
ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਏ ਦ੍ਰਿੜਾ,
ਅੱਖਰ ਵੱਖਰ ਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਬਾਈ ਮਿਥਿਆ ਦੇਏ ਜਣਾ,
ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
ਬਿਧਨਾ ਲਿਖਿਆ ਦੇਏ ਮਿਟਾ,
ਲੇਖਾ ਲੇਖ ਵਿਚੋ ਪਰਗਟਾਈਆ ।
ਚਰਨ ਢੱਠਿਆਂ ਲਏ ਉਠਾ,
ਫੜ ਬਾਂਹੋ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
ਦਰ ਮਿਲੇ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ ।

★ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਸਚਾ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ,
 ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਧਿਆਰ,
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ ।
 ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਦੁੱਖੜਾ ਦਏ ਨਵਾਰ,
 ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਸਚ ਵਖਾਏ ਇਕ ਦਰਬਾਰ,
 ਜਿਸ ਘਰ ਵਸੇ ਸਚਾ ਮਾਹੀਆ ।
 ਦੀਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜਗੇ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਸਚ ਮੁੱਖ,
 ਕਾਇਆ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
 ਉਜਲ ਕਰੇ ਮਾਤ ਮੁੱਖ,
 ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਮੇਟੇ ਭੁੱਖ,
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਈਆ ।
 ਸਫਲ ਕਰਾਏ ਮਾਤ ਕੁੱਖ,
 ਜਨ ਜਨਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
 ਉਲਟਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਮਾਤ ਰੁਖ,
 ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦੀ ਲਏ ਚੁੱਕ,
 ਬਾਲ ਅੰਞਾਣੇ ਆਪ ਉਠਾਈਆ ।
 ਸਭ ਦੀ ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ ਬੁਝ,
 ਘਟ ਘਟ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ ।
 ਜੋ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹੇ ਲੁਝ,

ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਲਹਿਣਾ ਦੇਏ ਮੁਕਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਦਰਦੀ ਦਰਦੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ ।

★ ੩੯ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਾ ਸੁਫਲ ਜਨਮ,
ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਮਿਟੇ ਭਰਮ,
ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਭੈ ਭੰਨਾਇੰਦਾ ।
ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਦੇਵੇ ਅਗੰਮੀ ਕਿਰਨ,
ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ।
ਸਰ ਸਰਨਾਈ ਦੇਵੇ ਸਰਨ,
ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਇੰਦਾ ।
ਭੈ ਚੁਕਾਏ ਮਰਨ ਡਰਨ,
ਭੈ ਆਪਣਾ ਇਕ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਵਰਨ ਬਰਨ,
ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਉਪਰ ਧਰਨ,
ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੇਭਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ ।

★ ੪੦ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆਂ ਆਤਮ ਸੁੱਖ,
ਘਰ ਵੱਜੇ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ ।
ਜਗਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟੇ ਭੁੱਖ,
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ ।
ਮਾਤ ਗਰਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਉਲਟਾ ਰੁਖ,
ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਫੰਦ ਦੇ ਕਟਾਈਆ ।
ਸਾਚੀ ਗੋਦੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਚੁੱਕ,

ਘਰ ਸਾਚੇ ਦਏ ਬਹਾਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਉਜਲ ਮੁਖ,
 ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਮੈਲ ਧੁਆਈਆ ।
 ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਬੂਟਾ ਪੁਟ,
 ਸਚਖੰਡ ਦਵਾਰੇ ਦਏ ਲਗਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ,
 ਤਿਸ ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

★ ੪੧ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਜੋ ਰੱਖੇ ਓਟ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਕੱਢੇ ਖੋਟ,
 ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ ।
 ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ,
 ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋਚਣ ਲੋਚ,
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ ।
 ਲੇਖਾ ਚੁੱਕੇ ਹਰਖ ਸੋਗ,
 ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਇ ਜਣਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇ ਇਕੋ ਜੋਗ,
 ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਖ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਰਸ ਲੈਣਾ ਭੋਗ,
 ਹਰਿ ਭੋਗੀ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ ।
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਚੁਕਾਏ ਵਿਜੋਗ,
 ਬਣ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।
 ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਇਆ ਕੋਟ,
 ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਵੱਜੇ ਚੋਟ,
 ਸਚ ਨਗਾਰਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,

ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

★ ੪੨ ★

ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ,
ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।
ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਲੈ ਅਵਤਾਰ,
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ ।
ਸ਼ਬਦ ਡੰਕ ਵਜਾਏ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰ,
ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ ।
ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਖਬਰਦਾਰ,
ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਸਰਬ ਖੁਲਾਇੰਦਾ ।
ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਵਰਤਾਰ,
ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ।
ਸੰਬਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰ,
ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਸਮਝ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ,
ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇੰਦਾ ।

★ ੪੩ ★

ਨਿਹਕਲੰਕ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮ,
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ ।
ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਪਏ ਜੰਮ,
ਮਾਤ ਗਰਭ ਨਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ ।
ਪਵਣ ਸਵਾਸ ਨਾ ਕੋਇ ਦਮ,
ਤੱਤਵ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।
ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ,
ਕਰਤਾ ਕਾਰਜ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ ।
ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇ ਬੰਨ੍ਹ,

ਮਨਮੁਖਾਂ ਦਏ ਸਜਾਈਆ ।
 ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਚਾੜ੍ਹ ਚੰਨ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ
 ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਨੇਤਰ ਅੰਨ੍ਹੇ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ,
 ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
 ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

★ ੪੪ ★

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕੱਢੇ ਖੋਟ,
 ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਨਾਮ ਨਗਾਰੇ ਲਾਏ ਚੋਟ,
 ਤਨ ਰਬਾਬ ਸਤਾਰ ਵਜਾਈਆ ।
 ਕਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ,
 ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਈਆ ।
 ਪੰਜ ਤੱਤ ਕੋਈ ਸੋਚ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ,
 ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ ।
 ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਲੋਚਣ ਲੋਚ,
 ਨਿਜ ਨੈਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ ।
 ਧਰਮ ਦੁਆਰ ਵਖਾਏ ਸਾਚਾ ਕੋਟ,
 ਕਾਇਆ ਬੰਕ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਵਰ,
 ਤਿਸ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

★ ੪੫ ★

ਸਾਚਾ ਰਹਿਬਰ ਗਿਆ ਆ,
 ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ ।
 ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੋ ਜਗਨਾਂ ਬਣ ਮਲਾਹ,

ਸਾਚਾ ਬੇੜਾ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ ।
 ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ,
 ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਲਓ ਮਿਲਾ,
 ਜਗਤ ਵਿਛੋੜਾ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ ।
 ਘਰ ਮੰਦਰ ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਲਓ ਜਗਾ,
 ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ ।
 ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਘ ਲਓ ਬਰਸਾ,
 ਨਿਝਰ ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ ।
 ਘਰ ਪੜਦਾ ਲਓ ਉਠਾ,
 ਮੁਖ ਨਕਾਬ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਘਰ ਸੱਜਣ ਲਓ ਮਨਾ,
 ਗੁੱਸਾ ਗਿਲਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਦੇਏ ਜੋੜ ਪਓ ਸਰਨਾ,
 ਸਰਨਗਤ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹ,
 ਬੇਅੰਤ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਚਰਨੀ ਡਿਗਿਆਂ ਬਖਸ਼ੇ ਸਰਬ ਗੁਨਾਹ,
 ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼
 ਇਕੋ ਵਾਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।
 ਡੁਬਦਿਆਂ ਤਾਰੇ ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹ,
 ਪਾਰ ਕਿਨਾਰੇ ਆਪ ਲਗਾਈਆ ।
 ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਚ ਨਿਆਂ,
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
 ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ ।

★ ੪੬ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਖਾਹਸ਼ ਰਹੀ ਕੂਕ,
 ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ ।
 ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਿਤਾ ਫੂਕ,

ਤਨ ਮਾਟੀ ਭਸਮ ਕਰਾਈਆ ।
 ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਿਉਂ ਸੁੱਤਾ ਘੁਕ,
 ਕਰਵਟ ਆਪਣੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ ।
 ਲੱਭ ਲੱਭ ਥੱਕੇ ਚਾਰੇ ਕੂਟ,
 ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਭੱਜੇ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ ।
 ਕੀ ਪਿਤਾ ਬਣ ਕੇ ਭੁੱਲੇ ਪੂਤ,
 ਪਤਤ ਉਧਾਰੀ ਤੈਨੂੰ ਰਹਿਮ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਤੁਧ ਬਿਨ ਲਾਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਡੀ ਭੂਖ,
 ਭੁਖਿਆਂ ਭੁੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਗਵਾਈਆ ।
 ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਸੁਖ,
 ਸਾਡਾ ਦੁਖ ਤੇਰੀ ਦਰਦ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
 ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ ਛੁਪਾਇਆ ਮੁਖ,
 ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ ।
 ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਰੁੱਸ,
 ਹਉਂ ਬਾਲਕ ਨਿੱਕੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ ।
 ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਨਾ ਗੋਦੀ ਲਏਂ ਚੁੱਕ,
 ਰੋਈਏ ਪਿਟੀਏ ਆਖੀਏ ਸੁਣੀਏ
 ਦੇਈਏ ਇਕ ਦੁਹਾਈਆ ।
 ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਜ਼ੀਰ
 ਆਪਣੀ ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚੋਂ ਉਠ,
 ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ ।
 ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਆ ਕੇ ਪੁਛ,
 ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।
 ਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੁਛ,
 ਸਾਨੂੰ ਇਕੋ ਵਾਰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ ।
 ਰਸਨਾ ਬੋਲ ਕਹਿ ਦੇ ਨਾਤਾ ਤੁਟਾ ਪਿਉ ਪੁਤ,
 ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਗੰਢ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ ।

★ ੪੭ ★

ਜਨ ਭਗਤ ਉਠਾਏ ਆਪਣੀ ਗੋਦ,
 ਮਾਤ ਪਿਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ ।
 ਹਰਿਜਨ ਹਿਰਦਾ ਦੇਵੇ ਸੋਧ,
 ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਧਾਰ ਵਖਾਈਆ ।
 ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੋਚਣ ਲੋਚ,
 ਨਿਜ ਦਰਸਨ ਆਪ ਵਖਾਈਆ ।
 ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜਣਾਏ ਖੋਜ,
 ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭੇਵ ਮਿਟਾਈਆ ।
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੇ ਬੋਝ,
 ਪਰਕਿਰਤੀ ਬੰਧਨ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ ।
 ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮਿਟਾਏ ਸੋਚ,
 ਸੋਚ ਇਕੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈਆ ।
 ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
 ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
 ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ,
 ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

★ ੪੮ ★

ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ,
 ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਹਉਂ ਬਾਲਾ ਨੱਢਾ ਨਾ ਕੋਇ ਚਾਤਰ,
 ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
 ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ,
 ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ ।
 ਦਰਸ ਦੇ ਜ਼ਾਹਰ ਬਾਤਨ,
 ਗੁਪਤ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।
 ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮਾਤਮ,
 ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਅਖਵਾਈਆ ।
 ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਸਾਚੀ ਗਾਬਨ,
 ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ ।
 ਤੂੰ ਬਾਪ ਪੁਰਖ ਸਮਰਾਬਨ,

ਸਮਰੱਥ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
ਦਰ ਤੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ ।

★ ੪੯ ★

ਕਾਇਆ ਖੋਟ ਨਿਕਲੇ ਬਾਹਰ,
ਪੰਜ ਤੱਤ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ ।
ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰੇ ਪਿਆਰ,
ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਰਖਾਈਆ ।
ਦੁਈ ਦਵੈਤੀ ਦੇਵੇ ਮਾਰ,
ਸ਼ਰਮ ਸ਼ਰਾਇਤੀ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਇਕ ਨਾਮ ਵਰ,
ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਫਾਈਆ ।

★ ੫੦ ★

ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਾਫ਼,
ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਆਪ ਧੁਵਾਈਆ ।
ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਮੁਆਫ਼,
ਨਿਹਕਰਮੀ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ ।
ਜੋ ਜਨ ਜਪੇ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚਾ ਜਾਪ,
ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ ।
ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਕੂੜਾ ਤਾਪ,
ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ ।
ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋੜੇ ਨਾਤ,
ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ ।
ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਾਏ ਸਾਚੇ ਰਾਬ,
ਬਣ ਰਬਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।
ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਵਖਾਏ ਇਕੋ ਤਾਟ,

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ,
ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ ।

★ ੫੧ ★

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਰਿ ਕਰੇ ਰਖਵਾਲੀ,
ਰੱਖਕ ਇਕੋ ਇਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ ।
ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਫਿਰੇ ਖਾਲੀ,
ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਨਾਮ ਚਮਕਾਇੰਦਾ ।
ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣੇ ਪਾਲੀ,
ਘਰ ਘਰ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ ।
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਾਲ ਘਾਲੀ,
ਅੰਤਮ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਪਾਇੰਦਾ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਦਲਾਲੀ,
ਸ਼ਬਦ ਵਿਚੋਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।
ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋ ਭਾਲੀ,
ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ ।
ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰੈਣ ਕਾਲੀ,
ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਦਇਆ ਕਮਾਇੰਦਾ ।

★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★

